

Ἡ ΦΩΝΗ τῆς ὀρθοδοξίας

15ΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ τῆς ἐκκλησίας τῶν ΓΕΝΗΣΙΩΝ Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν

Κυριακὴ 10 Ἀυγούστου 1953 (Π.Ο.Η.) Ἔτος Ζ'. Ἀριθ. 161—Τιμὴ Φύλλου Δραχ. 1000	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ἄγγελος Ἀντωνόπουλος ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Ἐξάμηνος δραχ. 15.000—Ἐτησίᾳ δραχ. 30.000 Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.—Ἐτησίᾳ δολ. 4
Γραφεῖα : Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθῆναι Τηλέφ. 33.839	

Ἡ ροὴ

Ἀπαντα τὸν ἱερὸν Κλήρον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τὰς ἱερὰς ἡμῶν Μο-
νάς, Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. καὶ Διοικητικὰ Συμβούλια τῶν
Παραρτημάτων ἀνά τὴν Ἑλλάδα.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,
Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη καὶ ἔλεος ἀπὸ Θεοῦ

Μεγάλῃ ὑπῆρξεν ἡ συμφορὰ, ἡ ὁποία ἐπλήξε τὰς νήσους Κεφαλληνίαν, Ζάκυνθον καὶ Ἰθάκην.

Οἱ φοβεροὶ σεισμοὶ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος δὲν ἀφήκαν τίποτε ὑπόλοιπον εἰς τὸ Ἀργοστόλιον, Σάμην, Ληξούριον, Ζάκυνθον καὶ Βαθὺ τῆς Ἰθάκης. Εἰς σωρὸν ἐρειπίων μεταβλήθησαν αἱ ἀνωτέρω πό-
λεις. Τὸ δὲ ἐπακολούθησαν πῦρ ὁλοκλήρωσε τὴν καταστροφὴν! Ἀπειρα εἶναι τὰ ἀνθρώπινα θύματα, τὰ
ὁποῖα εὗρον τραγικὸν θάνατον ὑπὸ τὰ ἐρεπία τῶν οἰκῶν των! Καὶ ἐκεῖ ὅπου πρὸ ὀλίγου ἐβασίλευεν ἡ
ζωὴ καὶ ἡ χαρὰ, τὰρα διακρίνει τις τὴν νέκρωσιν, τὴν ἐρημίαν, τὸ πένθος!

Πολλοὶ ἐπίσης εἶναι οἱ τραυματίαι ἀπὸ τῶν τρομακτικῶν αὐτῶν σεισμῶν καὶ πολλοὶ καὶ μεγάλοι
καὶ δυσθεράπευτοι αἱ πληγαί, αἱ προξενηθεῖσαι ἀπ' αὐτῶν εἰς τὸ σῶμα τοῦ σκληρῶς δοκιμαζομένου εὐσε-
βοῦς ἡμῶν Ἔθνους!

Βεβαίως ἡ μεγάλη αὕτη δοκιμασία, τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος παρεχώρησεν, ἐνῶ ὑπενθυμίζει εἰς ἕκα-
στον εὐσεβῆ τοῦ μεγαλοφανοτάτου Ἡσαίου τὴν προφητικὴν φωνήν: «Ὅσαι τοῖς ἀθετοῦσι (τὰ προστάγ-
ματα τοῦ Κυρίου). Ὅσαι τοῖς κατοικοῦσιν ἐπὶ τῆς Γῆς! Ἐρημία ἐρημωθήσεται ἡ γῆ καὶ σεισθήσονται τὰ
θεμέλια τῆς γῆς!» (κεφ. κδ'). διδὲι συγχρόνως τὴν ἀφορμὴν εἰς ἕνα ἕκαστον πρὸς μετάνοιαν καὶ παρά-
κλησιν πρὸς τὸν Πολυεύσπλαγχνον Θεόν, ὅπως εὐδοκήσῃ ἐν τῷ πλούτῳ τοῦ ἐλέους Του καὶ καταπαύσῃ
τὸ δλέθριον κακὸν καὶ ἐπιχύσῃ τὸ ἀνεσώδυνον φάρμακον τῆς ἀπείρου φιλανθρωπίας Του εἰς τὰς πα-
σχούσας καρδίας τῆς σεισμοπλήκτου περιοχῆς.

Ἡ καταστροφὴ τῆς πολυανθρώπου ἀρχαίας Νινεβί καὶ τῶν 5 πόλεων τῶν Σοδόμων καὶ Γομόρ-
ρας ἀποτελοῦν τοὺς ἱστορικῶς ἀψευδεῖς μάρτυρας τῆς ἐπεμβάσεως τῆς Θεῆς Δικαιοσύνης, πρὸς ἀποκατά-
στασιν τῆς ἡθικῆς τάξεως καὶ θαίου δικαίου, ὁσάκις ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ ματαιότητι τῶν φρενῶν του ἐπι-
χειρεῖ νὰ ἀνατρέψῃ αὐτήν!

Καὶ ὅταν οἱ νόμοι τοῦ Δημοουργοῦ τῶν ὅλων παραβιάζονται καὶ ἡ υἱαίνουσα τῶν Ὀρθοδόξων
Χριστιανῶν πίστις διώκεται καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ καταφρονῆται, τότε καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς φύ-
σεως ἐξεγείρονται καὶ οἱ σεισμοὶ ἐπέρχονται καὶ οἱ ἄωροι θάνατοι προκαλοῦνται!

Ὅθεν προτρεπόμεθα Πατρικῶς πάντας ὑμᾶς, τὰ πιστὰ τῆς Ὀρθοδοξίας τέκνα, πρῶτον νὰ ἔλθῃ
ἕκαστος εἰς βαθυτέραν ἐπίγνωσιν ἑαυτοῦ καὶ νὰ ἀποστῇ τῶν πονηριῶν αὐτοῦ καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς τὸν
Πανοικτίρμονα καὶ Ζῶντα Θεὸν τῶν Πατέρων ἡμῶν, ἐν καθαρᾷ μετανοίᾳ καὶ ἐξομολογήσει καὶ φόβῳ
Θεοῦ ἐν σπλάγχνοις οἰκτιρῶν καὶ φιλανθρωπίας καὶ ἀγάπης εἰς τὸν πλησίον, εἰς τὰ ὁποῖα εὐαρεστεῖται
ὁ Θεός. Διότι ρητῶς λέγει ὁ Κύριος: «Ἐὰν μὴ μετανοήτε, ὁμοίως πάντες, ἀπολεῖσθε».

Ὅμοῦ δὲ μετὰ τὴν εἰλικρινῆ μετάνοιαν, ἡ ὁποία ἐξιλεώνει τὸν φιλάνθρωπον Θεὸν καὶ Σωτῆρα ἡμῶν,
καὶ τὰς ἐνδόμους δεήσεις καὶ προσευχάς, αἱ ὁποῖαι κατ' αὐτὰς πρέπει νὰ ἀναπέμπωνται εἰς τὸν Θεὸν καὶ
ὑπεραγίαν Θεοτόκον, ἃς σπεύσῃ ὁ καθεὶς κατὰ τὸ μέτρον τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως αὐτοῦ νὰ προσ-

καταποντίσῃ. «Γρηγορεῖτε» λοιπὸν «οὐκ ἔχομεν ὧδε πόλιν μένουσαν» βοᾷ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

Μὴ σὰς ἐξαπατήσῃ ἡ κοινωνικὴ σας θέσις, ὁ πλοῦτος, ἡ υγεία, ἡ νεότης. Τὸ ἀποτρόπαιον σκέλεθρον τοῦ θανάτου ἐνεδρεῦον εἰς τὰ πλεόν ἀνύψεπτα τοπεῖα τῆς ζωῆς μας, ἔχει ἐντείνει ἤδη τὸ τόξον καὶ σκοπεύει. Ἀναμένει μόνον τὴν θείαν Ἐντολήν. «Γρηγορεῖτε». Ἀλλὰ καὶ «προσεύχεσθε». Ἡ ζωὴ βρίθκει κινδύνων, κινδύνων ἀπείρως φοβεροτέρων καὶ ἀπὸ τὸν τρομερότερον σεισμόν τῆς γῆς. Κινδύνων φονευόντων ὄχι τὸ σῶμα, ἀλλὰ τὴν ψυχὴν.

«Γρηγορεῖτε καὶ Προσεύχεσθε».

Ἀποδέσαστε τὸ μῖσος, τὴν κακίαν, τὴν ὑποκρισίαν. Ἀναλάβετε τὴν ἀγάπην, τὴν πραότητα τὴν Εἰρήνην καὶ ἀποδυθῆτε εἰς τὸν μοναδικὸν ἀγῶνα τῆς ψυχικῆς σωτηρίας μας, ἥτις συνοψίζεται εἰς τὴν ὑπερόχον ἐντολήν «*Γρηγορεῖτε καὶ Προσεύχεσθε*».

ΙΕ'. ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Ἡ ΘΕΟΤΟΚΟΣ ΚΑΙ Ἡ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΨΥΧΗ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Τὸ πρόσωπον τῆς Θεοτόκου ἐπέδρασε βαθέως ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Ἐπέδρασε ὡς νίκη κατὰ τῆς φύσεως καὶ ὡς θρίαμβος τῆς Ἀγνότητος. Ἐπέδρασε μὲ τὴν δύναμιν τῆς μητρικῆς στοργῆς καὶ ἐγέννησε εἰς τὴν περιφοβὸν καρδίαν τοῦ πηγάς καὶ ποταμοὺς ὀλοκλήρους ἐλπίδων καὶ παρηγορίας. Ἡ Θεοτόκος, ὡς πρόσωπον ἱσταμένον εἰς τὸ μεταίχιμιον τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου κόσμου, ἀποτελεῖ τὴν ἐγγύησιν τῆς θεώσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν τρανωτέραν ἀπόδειξιν τῆς πανηγυρικῆς σωτηρίας του.

Ὡς ἐκ τούτου ἡ Θεοτόκος ἀποτελεῖ τὴν προστάτιδα τῶν ἀδυνάτων, τὴν μεσίτριαν τῶν ἀμαρτωλῶν, τὴν εἰλικρινεστάτην καὶ στοργικωτάτην μητέρα τῶν Ἀνθρώπων. Ὁ Ἀνθρώπος ἀγωνιζόμενος, τὸν τραχύτατον κατὰ τῆς ἀμαρτίας ἀγῶνα, πίπτει καὶ ἀνίσταμενος, καταποντιζόμενος ἀπὸ τὰ κύματα τῆς ἀμαρτίας καὶ ἀνερχόμενος πάλιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης κατὰ τὰς πλήρεις ἡρωϊσμοῦ προσπαιδείας του, προσβλέπει τὸ πρόσωπον τῆς Θεοτόκου μὲ ἐμπιστοσύνην καὶ ἐπικαλεῖται ἐναγωνίως τὴν βοήθειάν της. Ἡ ἐλπίδρασις αὐτῇ, διεμέρφωσε ὀλόκληρον κύκλον εἰς τὸν ἐκκλησιαστικὸν βίον καὶ ἐξεδηλώθη πλουσίως διὰ τῆς τέχνης. Εἰκόνες, τοιχογραφίαι, Ἀσματικαὶ ἀκολουθίαι, ὕμνοι, τροπάρια, διάφοροι προσωνυμῖαι τῆς Θεοτόκου ὀφείλουν τὴν ἔμπνευσιν τῆς δημιουργίας των εἰς τὸ πανσέβαστον καὶ πολυμήμητον ὄνομα τῆς Θεοτόκου.

Τὸ πρῶτον δεκαπενθήμερον τοῦ Αὐγούστου ἔχει διατεθῆ εἰς τὴν Θεοτόκον. Οἱ καθ' ἑκάστην ἑσπερίαν ἀναγιγνωσκόμενοι παρακλητικοὶ κανόνες καὶ ἡ πλουσία ὕμνολογία τῆς ΙΕ'. Αὐγούστου εἶναι ἡ πλέον θερμότερα ἐκδηλώσις τῶν αἰσθημάτων εὐγνωμοσύνης τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς

Θεοτόκου. Θὰ προσπαθήσωμεν εἰς τὰς ὀλίγας ἐναπομένουσας γραμμάς, νὰ ρίψωμεν ἐν ταχύτατον βλέμμα ἐπὶ ὀρισμένων τροπαρίων τοῦ ἑσπερινοῦ.

Οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν καλοῦν χαρμωδῶς τοὺς πιστοὺς κατὰ τὴν ἑσπέραν τῆς ΙΔ'. Αὐγούστου εἰς τὸν ἑσπερινὸν τῆς ἑορτῆς. Ἡ ἐκκλησία προκαλεῖ μίαν ἑλαφρὰν μελαγχολίαν, διότι μᾶς ἐνθυμίζει τὴν ἀδυσώπητον μοῖραν, τὸν θάνατον. Παρ' ὅλα ταῦτα ὅμως οἱ ὕμνοι, τὸ θυμίαμα μᾶς μεταφέρουν εἰς μίαν οὐρανίαν πραγματικότητα. Καὶ ἐδῶ ἀκούεται ὁ πρῶτος ὕμνος. «*Ὁ τοῦ παραδόξου θαῦμα τοῦ ἡ πηγῆ τῆς ζωῆς ἐν μνημεῖῳ τίθεται, καὶ κλίμαξ πρὸς οὐρανὸν ὁ τάφος γίνεται*». Ἡ εἰσαγωγὴ αὐτῇ διαλύει τελειῶς τὸ αἰσθημα τῆς ἐκ τοῦ θανάτου λύπης. «*Πηγὴ τῆς ζωῆς*» ἡ Θεοτόκος καὶ «*κλίμαξ πρὸς οὐρανὸν*» ὁ τάφος αὐτῆς. Ἡ νίκη δὲ αὐτῆς τῆς ἀφθαρσίας κατὰ τῆς φθορᾶς, τῆς ζωῆς κατὰ τοῦ θανάτου ἀποτελεῖ τὸ περιεχόμενον «τοῦ παραδόξου θαύματος».

Τὸ τρίτον τροπάριον πλημμυρίζει μὲ τὸ μεγαλεῖον τῆς δόξης τὴν ψυχὴν τοῦ πιστοῦ. Δόξης ὑπερκοσμίου καὶ ἀσυγκρίτου.

«*Τὴν σὴν δοξάζουσιν Κοίμησιν Ἐξουσίαι, Θεοὶ, Ἀρχαί, Κυριότητες, Δυνάμεις καὶ χερουβὶμ καὶ τὰ φρικτὰ Σεραφεῖμ*». Δὲν συμμετέχει ὅμως μόνον ὁ πνευματικὸς κόσμος εἰς τὴν ἀποκορύφωσιν αὐτῆς τῆς Δόξης. Ἐν συνεχείᾳ «*Ἀγάλλονται γηγενεῖς ἐπὶ τῇ Θεῷ σου δόξῃ κοσμούμενοι*». Καὶ τὸ πλέον καταπληρόσον βασιλικὸν μεγαλεῖον συντρίβεται πρὸς τῆς δόξης τῆς Θεοτόκου «*Προσπίπτουσι βασιλεῖς*» συνεχίζει ὁ ὕμνωδός.

Πλήρες πνευματικῆς γοητείας καὶ τέχνης τὸ δοξαστικόν. Συντεθὲν καὶ εἰς τοὺς δικῶ ἤχους ἀποτελεῖ ἓνα θαῦμα μουσικῆς ἀρμονίας καὶ ἐκφράσεως ἰδεῶν.

Κατ' ἀρχὴν παρουσιάζει τοὺς ἀποστόλους, συνηγμένους «*Θεαρχεῖῳ πνεύματι*» μεταφερομένους «*ὑπὸ νεφῶν μεταρσίῳ*» καὶ περιστοχίζοντας τὸ «*ζωαρχικὸν σκῆνος*» τὸ ὁποῖον «*ἐξόχως ἡσπάζοντο*». Σκηνὴ ἀφαντάστου ὀραιότητος, ἐκμηδενίζουσα τὸν ὀλικὸν κόσμον καὶ τὰ στενὰ ὅρια τοῦ χρόνου καὶ τοῦ χώρου. Τὴν σκηνὴν αὐτὴν διαδέχεται μίᾳ ἄλλῃ σκηνῇ, προκαλοῦσα εἰς συγκινήσεως. Πληροῖον τῶν μαθητῶν ἐμφανίζονται «*Αἱ ὑπέρταται τῶν οὐρανῶν δυνάμεις σὺν τῷ οἰκείῳ Δεσπότῃ*». Καὶ αὐταὶ «*τὸ Θεοδόχον καὶ ἀνραιφνέστατον σῶμα προσπέμπουσι τῷ δέει κρατούμεναι*». Ποῖαν ἀγανάκτησιν αἰσθάνεται κανεὶς ἐναντίον τῶν τεράτων ἐκείνων ὑπανθρώπων, τὰ ὁποῖα τολμοῦν δι' ἀπρεπῶν φράσεων νὰ βεβηλώσουν τὸ ὄνομα τῆς Θεοτόκου, ὅταν αὐταὶ αἱ οὐράναι δυνάμεις δονοῦνται ἀπὸ σεβασμὸν πρὸς τὸ πρόσωπόν της καὶ πόσον πλανῶνται οἱ προτεστάνται, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀποῖδον τὴν ὀφειλομένην τιμὴν εἰς τὴν Παναγίαν παρθένον καὶ Θεοτόκον!

Ἡ Ἱερά καὶ σεβασμία πομπὴ κατὰ τὴν δέερον σύλληψιν τοῦ ὑμνογράφου προχωρεῖ. Πένθιμος χαρὰ συνοδεύει τὴν πομπὴν καὶ αἱ οὐράναι δυνάμεις, χαίρονται τρόπον τινά, διὰ τὴν τιμητικὴν αὐτὴν συνοδείαν, «*ἐξέδων ταῖς ἀνωτέραις ταξιαρχίαις. Ἰδοὺ ἡ παντάνασσα Θεόπαις παραγέγονεν*». Ἀ-

ρατε πύλας καὶ ταύτην ὑπερκοσμίως ὑποδέξα-
σθε τὴν τοῦ ἀνάνου φωτὸς Μητέρα». Κατὰ τρό-
πον θίγοντα τὴν ἀσέβειαν καὶ τὸν ἐγωϊσμόν των
θνητῶν «αἱ ὑπέρταται τῶν οὐρανῶν δυνάμεις»
ὁμολογοῦν, ὅτι τὸσον ὑπέροχον εἶναι τὸ μεγαλεῖον
τῆς Θεοτόκου ὥστε «ἀτενίζειν οὐκ ἰσχύομεν», καὶ
ταύτη ἄξιον γέρας ἀπονέμειν ἀδύνατον». Ἐπει-
δὴ «ἡ παγγενὴς τῶν βροτῶν σωτηρία γέγονεν
διὰ ταύτης».

Τέλος ὁ ὑμνογράφος, ἐν ἐπιλόγῳ, ἐκπαῖ εἰς γοε-
ρὰν ἐπικληθὲν πρὸς τὴν Θεοτόκον, ἡ ὁποία παρα-
μένει σὺν ζωοφόρῳ Βασιλῇ Ἰωσῶ, ὅπως διὰ πρεσ-
βειῶν τῆς περιφρουρῆ καὶ σώζει ἀπὸ πάσης προσ-
βολῆς τὴν νεολαίαν».

Ὅστις ἀναγινώσκει ἢ ἀκροᾶται ψαλλόμενον
τὸ ἀνωτέρω δοξαστικὸν θαυμάζει τὸ ὕψος τῆς κα-
θαρότητος, εἰς τὸ ὁποῖον δύναται νὰ φθάσῃ ὁ ἄν-
θρωπος καὶ ἀσυναίσθητος δακρύει συγχρίνον τοῦτο
μὲ τὴν βρωμερὰν πεζότητά του.

Ὅλη ἡ ἀκολουθία τοῦ ἐσπερινοῦ εἶναι διηγησιμέ-
νη ἀπὸ ωραίας εἰκόνας, ἀναφερομένης εἰς τὸ πρό-
σωπον τῆς καὶ δι' ὧν ἐξαίρεται τὸ μεγαλεῖον τῆς.

Εἰς ἓν τροπάριον τῆς Λιτῆς ἀποκαλεῖται «οὐ-
ρανῶν ὑψηλότερα» «χερουβείμ ἐνδοξοτέρα» «πά-
σης κτίσεως τιμιώτερα».

Ἄλλου «πανάμωμος νύμφη καὶ μήτηρ τῆς εὐ-
δοκίας τοῦ πατρὸς ἡ Θεὸς προορισθεῖσα εἰς ἑαυτοῦ
κατοίκησιν» «Λαμπρὰ τοῦ ἀπροσίτου φωτός, ἡ σω-
τηρία τῶν πιστῶν καὶ ἐλπίς τῶν ψυχῶν ἡμῶν».

Ἐπίσης εἰς ὅλα τὰ τροπάρια τονίζεται ἡ συμ-
βολή τῆς εἰς τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας μας. Τέλος ὁ τό-
νος τῆς παρακλήσεως συνοδεύει τὸν θαυμασμόν τοῦ
ὕμνωδου «συγγενοῦς οἰκειότητος μὴ ἐπιλάθῃ Δέσποι-
να» «πρόσβευς ἄχραντε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν»
«Αὐτὸν ἱκετεύουσα, ὑπὲρ ἡμῶν μὴ παύσης δεόμεθα,
τῶν εἰς σὲ μετὰ Θεόν, τὰς ἐλπίδας θεμένων» «λύ-
τρωσαι κινδύνον τὰς ψυχὰς ἡμῶν».

Ἡ ἀκολουθία τοῦ ἐσπερινοῦ λήγει μὲ τὸ ὑπέ-
ροχον ἀπολυτήριον, εἰς τὸ ὁποῖον τονίζονται δύο
θαύματα: Ἡ παρθενία κατὰ τὴν Γέννησιν καὶ με-
τάστασις κατὰ τὸν Θάνατον. Ἀποκαλεῖται Μήτηρ
ζωῆς καὶ παρακαλεῖται, ὅπως διὰ τῶν πρεσβειῶν
τῆς λυτρώσῃ ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἐκ τῆς ἀκολουθίας τοῦ ἐσπερινοῦ συγκινεῖται ἡ
εὐσεβὴς ψυχὴ. Παρηγορεῖται διὰ τὰς θλίψεις τῆς
ζωῆς καὶ νικᾷ τελείως τὸν φόβον τοῦ θανάτου.

Ἐξέρχεται τῆς ἐκκλησίας ὁ πιστὸς μὲ τὴν βα-
θεῖαν πεποίθησιν, ὅτι βαδίζει ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς
Θεοτόκου. Προστατεύεται ἀπὸ τὴν ἀγάπην τῆς. Τί-
ποτε δὲν εἶναι δύσκολον εἰς τὴν ζωὴν. Τίποτε ἐ-
πικίνδυνον.

ὦ φίλοι μου συναμαρτωλοί ! Οἱ ὀφθαλμοὶ μας
βαρύνονται ἀπὸ τὰ θεάματα τῆς ἀμαρτίας καὶ ἡ
καρδία βαθύτατα πληγωμένη ἐκ τῆς κακίας αἰσθά-
νεται τὴν ἀνάγκην μιᾶς γλυκυτάτης παρηγορίας.
Ποῦ νὰ προστρέξωμεν; Ποῦ ἄλλου ἀπὸ τὴν Μητέ-
ρα τῆς ζωῆς. Ἄς ἴδωμεν χωρὶς φόβον τὸ Θεῖον
τῆς Μεγαλεῖον, ἃς ζητήσωμεν τὴν ἰσχυράν της Δύνα-
μιν καὶ ἃς εἰμεθα βεβαίον ὅτι οὐδεὶς «κατησχμέ-
νος ἐκπορεύεται» ἐκ τοῦ Θεοῦ αὐτῆς Ναοῦ.

ΣΥΝΟΔΙΚΑΙ ΔΙΑΒΕΒΑΙΩΣΕΙΣ ΑΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΤΟΙ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Δεινότηας ἀντιφάσεις παρουσιάζει ἐπίσης καὶ ἡ
δευτέρα περίοδος τῆς ἐλεγχομένης παραγράφου, ἐν
ἣ οἱ ὑπογράφωντες τὴν περὶ ἧς πρόκειται ἐγκύκλιον
νεώτεροι Νεοημερολογίται Συν. δικοὶ Ἀρχιερεῖς δια-
βεβαιοῦσι κατὰ συγκριτάσιν τοὺς Παλαιοεορτολο-
γίτας ἢ Παλαιοημερολογίτας δι, ἐπανερχόμενοι οὗτοι
εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἐξ ἧς ὁμῶς κατεδείχθη ἀνωτέρω,
ἀλλὰ καὶ ὁμολογεῖται ὅτι οὐδέποτε ἀπεμακρύνθησαν
ὡς ὁμολογουμένης τῆς ἐμμονῆς των εἰς τὸ παλαιὸν
εορτολόγιον, θὰ δύνανται νὰ τελῶσιν ἐλευθέρως τὰ
τῆς λατρείας των κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον διὰ
κανονικῶν ἱερέων χωρὶς οὐδεὶς ποτε ὀφειδὴ ποτε νὰ
παρεμβάλῃ εἰς αὐτοὺς οἰονδήποτε ἐμπόδιον, καθ'
ὅσον, ἐκτὸς τῆς συναγομένης ὁμολογίας δι, οἱ Πα-
λαιοημερολογίται δὲν δύνανται σήμερον καὶ ἀπὸ
πολλοῦ νὰ τελῶσιν ἐλευθέρως τὰ τῆς λατρείας των
κατὰ τὸ παλ. ἡμερολόγιον διὰ τῶν ἐμμενόντων
ἐπίσης εἰς αὐτὸ ἱερέων των, τῶν μὴ ἀναγνωριζόν-
των ἐκ τοῦ λόγου τούτου τοὺς καινοτομήσαντας εἰς
αὐτὸ νεώτερον Νεοημερολογίτας Ἀρχιερεῖς, ἀλλ,
ἐμποδίζονται πολλαχόθεν καὶ ποικιλοτρόπως, ἡ πα-
ρεχόμενη αὕτη διαβεβαίωσις εἶναι ἄκρως ἀντίθετος
πρὸς τὴν διατυπωθεῖσαν ἄλλοτε γνώμην τῆς Ἱερᾶς
Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος διὰ τοῦ ὑπ'
ἀριθμ. 2470-τῆς 14ης Ὀκτωβρίου 1933 ἐγγράφου
τῆς πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, ἡ σχετικὴ περικοπή τοῦ
ὁποῖου ἔχει ἐπὶ λέξει οὕτω: «Ἡ παραδοχὴ δύο τυ-
χῶν ἡμερολογίων, ἔστω καὶ ἂν τὸ ἐν ἐξ αὐτῶν
θεωρηθῇ ἡμερολόγιον οἰκονομίας καὶ ἀνοχῆς, ἀπο-
τελεῖ πλήγμα καιριώτατον κατὰ τῆς θρησκευτικῆς
καὶ ψυχικῆς ἐνότητος τοῦ λαοῦ. Δὲν εἶναι δυνατόν
ἡ εορτὴ νὰ εορτάζεται ἐντὸς δεκατριῶν ἡμερῶν διὰ
τῶν αὐτῶν λειτουργῶν, ἐφ' ὅσον οὗτοι ὡς χριστιανοὶ
καὶ μέλη τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας
εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ μετέχωσι ψυχικῶς ἀπαξ εἰς
τὰ τῆς εορτῆς. Κατὰ δὲ τὴν δευτέραν τυχὸν ἐπανά-
ληψιν τῆς αὐτῆς εορτῆς καὶ παρηγύρεως θὰ ἐκιν-
δύνουν νὰ λαμβάνωσι μέρος μηχανικῶς, ἀνευ ἐσω-
τερικοῦ θρησκευτικοῦ ψυχισμοῦ».

Τὸ ἐγγράφον τοῦτο ὑπογράφουσιν οὐχὶ δεκατρεῖς
Ἀρχιερεῖς, ὅσοι ὑπογράφουσι τὴν ὑπὸ ἔλεγχον Συ-
νοδικὴν ἐγκύκλιον, ἀλλὰ εἴκοσι ἐξ, οἱ ἀπὸ τοῦ «Πρό-
θυμοι ἐν Χριστῷ εὐχέται. Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος
Πρόεδρος, ὁ Χίου Πολύκαρπος, ὁ Ἐάνθης Πολύκαρ-
πος, ὁ Μαρωσίνης Ἀνθίμος, ὁ Κεφαλληνίας Δαμα-
σκηνός, ὁ Ἀλεξανδρουπόλεως Γερβάσιος, ὁ Θεσσα-
λονίκης Γεννάδιος, ὁ Μαντινείας καὶ Κυνουρίας
Γερμανός, ὁ Πατρῶν Ἀντώνιος, ὁ Σπάρτης Γερμα-
νός, ὁ Πλωμαρίου Κωνσταντῖνος, ὁ Βελλᾶς καὶ Κο-
νίσσης Ἰωάννης, ὁ Ζιχνῶν Ἀλέξανδρος, ὁ Φιλίπ-
πων καὶ Νεαπόλεως Χρυσόστομος, ὁ Βεροῖας καὶ
Ναούσης Πολύκαρπος, ὁ Φθιώδος Ἀμβρόσιος, ὁ
Νιγρίτης Εὐδένιος, ὁ Πτολεμαῖδος Ἰωακείμ, ὁ Καρ-
δαμυλλίου Ἰωακείμ, ὁ Διδυμοτείχου Ἰωακείμ, ὁ
Σισανίου καὶ Σιατίστης Διόδωρος, ὁ Ἱερισσοῦ καὶ

Ἀγίου Ὁρους Σωκράτης, ὁ Ὑδρας καὶ Σπετσῶν Προκόπιος, ὁ Σάμου Εἰρηναῖος, ὁ Σερρών Κωνσταντῖνος, καὶ ὁ Εδέσσης Κωνσταντῖνος», οἵτινες χάριν τῆς ἱστορίας ἀναφέρονται ἐνταῦθα κατ' ὄνομα, ὥς ἄλλως ἀνεφέρθησαν ἀπ' ἀρχῆς κατ' ὄνομα καὶ οἱ ὑπογράφαντες τὴν προκειμένην Συνοδικὴν Ἐγκύκλιον. Ἐκ τῆς παραθέσεως τῆς περικοπῆς τοῦ ἄνω ἐγγράφου ἀποδεικνύεται, ὅτι οἱ νεώτεροι Νεοημερολογῖται Ἀρχιερεῖς ἔχουσι δύο γνώμας ὡς πρὸς τὸ ἑορτολόγιον. Καὶ κατὰ μὲν τὴν μίαν γνώμην τῶν τὴν παλαιότεραν καὶ τῶν περισσοτέρων, ὅτι τοῦτο δὲν δύναται νὰ τελεῖται διὰ τῶν δύο ἡμερολογίων, τοῦ παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου, ὑπὸ τῶν αὐτῶν λειτουργῶν, κατὰ δὲ τὴν δευτέραν καὶ τῶν ὀλιγωτέρων, ἧτις διατυπώται εἰς τὴν προκειμένην ἐγκύκλιον, ὅτι τὸ ἑορτολόγιον δύναται νὰ τελεῖται καὶ διὰ τῶν δύο ἡμερολογίων, τοῦ παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου, ὑπὸ τῶν αὐτῶν λειτουργῶν.

Τὸ ἄν ἐκ τῶν δύο γνώμων τούτων ὀρθότερα εἶναι ἡ γνώμη τῶν περισσοτέρων ἢ ἡ γνώμη τῶν ὀλιγωτέρων οὐδεμία παρέχεται ἐξήγησις ἢ δικαιολογία, ὅπως οὐδεμία καταβάλλεται προσοχὴ καὶ προσπάθεια νὰ μὴ ὑπάρχουσι δύο διαφοραὶ γνώμαι εἰς ζητήματα θρησκευτικῶν πεποιθήσεων τῆς πίστεως, ἀποβλέποντα εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐνότητα, ὥς ἀναμφισβητήτως εἶναι καὶ τὸ ζήτημα τοῦ ἑορτολογίου, τὸ ὁποῖον ἀκριβῶς χάριν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος καθιερώθη διὰ Συνοδικῆς Ἀποφάσεως τῆς Πρώτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Καὶ ἐπειδὴ οὐδεὶς δύναται ν' ἀμφισβητήσῃ ὅτι ἀμφοτέραι αἱ γνώμαι αὗται, καίτοι ἀντίθετοι, ὥς μοναδικὸν σκοπὸν ἔχουσι τὴν ἐπίτευξιν τῆς διασπασθείσης ἤδη ἐνότητος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἧτις ὅμως ἐνότης δὲν ἐπιτυγχάνεται ἀκριβῶς διότι αἱ γνώμαι αὗται εἶναι ἀντίθετοι καὶ οὐδεὶς θα δεχθῇ τὴν ἐπικράτησιν τῆς μιᾶς εἰς βάρος τῆς ἄλλης, ὀρθότερον καὶ ἐπιωφελέστερον εἶναι νὰ ἐπιδιωχθῇ ἡ ἐνότης δι' ἀποφάσεως μιᾶς συγκληθησομένης Πανορθοδόξου ἢ Μεγίλης τοπικῆς Συνόδου, ὥς γίεται κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας διὰ τοιαῦτα οὐσιώδη ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἀπόφασιν θὰ ὑποταχθῶσι πάντες ἀνεξαιρέτως.

Ἐκ πάντων τῶν ἀνωτέρω ἐκτιθεμένων προκύπτει σαφῶς ὅτι τὸ περιεχόμενον τῆς κρινομένης παραγράφου τῆς ὡς ἄνω Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου, παρ' ὅλον ὅτι ἐπιφανειακῶς γέμει ἀπὸ λέξεων καὶ φράσεων, δυναμένων νὰ προκαλέσωσι ῥίγη συγκινήσεως εἰς πάντα εὐσεβῆ χριστιανόν, ἐν τούτοις κατὰ βῆθος καὶ κατ' οὐσίαν ἐξεταζόμενον ἀποδεικνύεται ὅτι περιλαμβάνει ἐννοίας δεινῶς ἀλληλοσυγκρουόμενας ἢ λογικῶς ἀπαράλκτους. Διότι ἡ βάσις τοῦ ὅλου κακοῦ δὲν εἶναι τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον, ἀλλὰ ἡ ἄλλαγὴ αὐτοῦ διὰ τῆς ἀποδοχῆς νέου. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ ἄλλαγὴ αὕτη ἐνεφάνισεν τοὺς ἐμμένοντας εἰς τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον καὶ τοὺς ἐγκαταλείψαντας αὐτὸ καὶ προσχωρήσαντας εἰς τὸ νέον. Ἡ ἰδίᾳ ἐπίσης αὕτη ἄλλαγὴ τοῦ παλαιοῦ ἑορτολογίου διὰ τῆς ἐμφανίσεως τῶν ἐμμένωντων εἰς αὐτὸ καὶ τῶν ἀπομακρυνθέντων ἐξ αὐτοῦ καὶ προσχωρησάντων εἰς τὸ νέον ἐπιφέρει ζημίαν εἰς τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ καὶ δημιουργεῖ τὸ σχίσμα, ἢ ἐκ τοῦ ὁποῖου ἀμαρτία, κατὰ

τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον, οὐδὲ διὰ τοῦ αἵματος τοῦ μυστηρίου δύναται νὰ ἐξαλειφθῇ. Ἀλλὰ εἰς τὴν πρόξενον τῆς βλάβης εἰς τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ σχίσματος ἄλλαγὴν ταύτην δὲν προέβησαν βεβαίως οἱ ἐμμένοντες εἰς τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον, ἐφ' ὅσον ἄλλως καὶ ὁμολογεῖται ὅτι ἐμμένουσιν εἰς αὐτό, δηλαδὴ οἱ Παλαιοεορτολογῖται ἢ Παλαιοημερολογῖται, ἀλλ' ἀναμφισβητήτως προέβη εἰς αὐτὴν ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ὥς ἄλλως καὶ ἡ ἰδίᾳ ὁμολογεῖ. Καὶ κατ' ἀκολουθίαν, ἐφ' ὅσον πρόξενος τῆς ἐπιφερομένης βλάβης εἰς τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ δημιουργουμένου σχίσματος δὲν εἶναι ἡ ἐμμιονὴ εἰς τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον, ἀλλὰ ἡ ἄλλαγὴ αὐτοῦ διὰ τοῦ νέου, φυσικὸν καὶ λογικὸν εἶναι νὰ μὴ προτρέπωνται οἱ ἐμμένοντες εἰς αὐτὸ Παλαιοεορτολογῖται ἢ Παλαιοημερολογῖται νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας, ἐκ τῶν ὁποίων οὐδέποτε οὗτοι ἀπεμακρύνθησαν, ἀλλὰ νὰ προτρέπηται νὰ ἐπανέλθῃ εἰς αὐτοὺς ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἧτις διὰ τῆς ὑπ' αὐτῆς γενομένης ἄλλαγῆς τοῦ παλαιοῦ ἑορτολογίου ἐγκατέλειπεν αὐτὸ ἀποδεχθεῖσα τὸ νέον καὶ ἀπεμακρύνθη ἐκ τῶν αἰωνοβίων Ἱερῶν Παραδόσεων τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, εἰς ἣν κατὰ τὸ Σύνταγμα ὑπάγεται καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος.

Ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν οἰανδήποτε ταύτην προτροπὴν, ἐφ' ὅσον αὕτη θὰ περιορίζετο ἐντὺς τῶν ὁρίων τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς πειθοῦς οὐδεμίαν θὰ ἠδύνατο τις νὰ προβάλῃ ἀντίρρησην ἢ ἐπικρίσιν. Ἀφ' ἧς ὅμως αὕτη ἀντὶ τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς πειθοῦς χρησιμοποιοῖ τὰ πολλὰ ὅθεν καὶ πολυποικίλα ἐμπόδια κατὰ τῶν ἐμμένωντων εἰς τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον Παλαιοεορτολογιτῶν ἢ Παλαιοημερολογιτῶν, ὥς καὶ τοῦτο ἐπίσης ὁμολογεῖται, καίπερ τούτων μὴ ὑπαγομένων εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς προβάσεως εἰς τὴν ἄλλαγὴν τοῦ παλαιοῦ ἑορτολογίου Ἱεραρχίας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας λόγῳ τοῦ δημιουργηθέντος καὶ ὁμολογουμένου σχίσματος, τότε ὅχι μόνον ἀντίρρησην καὶ ἐπικρίσιν δύναται πᾶς τις νὰ προβάλῃ, ἀλλὰ καὶ μετ' ἀγανακτήσεως κατακραυγὴν ἀκόμη, ἐφ' ὅσον κατὰ τὸν ἐγγύχωρον καὶ τὸν διεθνὴ Νόμον οὐδεὶς δύναται νὰ ἐμποδίζηται καὶ πολλῶ μᾶλλον νὰ διώκεται διὰ τὰς οἰανδήποτε θρησκευτικὰς του πεποιθήσεις, τὰς ὁποίας δύναται ν' ἀλλάσῃ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἀνευ οἰασδήποτε προηγουμένης ἀδείας ἢ γκρίσεως οἰουδήποτε ἐκκλησιαστικοῦ ἢ πολιτικοῦ ἡγέτου.

Ἐξ ὅλων τούτων ἀποδεικνύεται ὅτι καὶ ἡ παράγραφος αὕτη τῆς Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου δὲν εὐρίσκειται ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὰ πράγματα καὶ τὴν ἀλήθειαν, καὶ οὐδόπως δύναται νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν ἐπιδιωκόμενὴν ἐνότητα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, τὴν διασπασίν τῆς ὁποίας μᾶλλον διευρύνει περὶ σφόδρην καὶ αἱ παρεχόμεναι Συνοδικαὶ διαβεβαιώσεις εἶναι ἐκ τῶν προτέρων καταδικασμέναι ὡς τελείως ἀπραγματοποίητοι.

Ταῦτα ὡς πρὸς τὴν ὁγδόην παραγραφὴν τῆς ὑπὸ ἑλέγχου Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου μετὰ τὴν ἐπιφύλαξιν τοῦ προσεχοῦς ἐλέγχου καὶ τῶν λοιπῶν παραγράφων.

Ἀριστείδης Ζαχαρίας Δικηγόρος

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

Γερέως *Μιχαὴλ Νικ. Σαββοπούλου* Δημότου Δράμας καὶ ἐφημερίου τῆς Ἐκκλησίας παλαιοημερολογιτῶν «Ἀγίων τριῶν Ἱεραρχῶν Δράμας «Περὶ τῆς τελέσεως καὶ ἱερολογίας γάμων παλαιοημερολογιτῶν».

Π ρ ο ς

Τὸν Κύριον Εὐαγγελέα Πλημμελειοδικῶν Δράμας
(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

«Ὅλα δὲ αἱ διατάγαι καὶ ἡ ὡς ἄνω Ὑπουργικὴ Πράξις, αἱ παραβιάζουσαι τὸ Σύνταγμα διὰ τοῦ Θρησκευτικοῦ διωγμοῦ κατὰ τῶν παλαιοημερολογιτῶν καταπατοῦσι συνάμα καὶ τὸ παγκόσμιον Σύνταγμα τῶν Η. Ε. τὸ ὁποῖον ὑπέγραψε καὶ ἡ Ἑλλάς κατὰ τὴν 10 12-48 καὶ τὸ ὁποῖον Καταστατικὸν ἀνργνώρισεν ἡ Ἑλλάς διὰ τοῦ Νόμου 585. Τὸ παγκόσμιον αὐτὸ Σύνταγμα εἰς τὸ ἄρθρον 18 λέγει «Κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας τῆς σκέψεως, τῆς συνειδήσεως καὶ τοῦ θρησκευματος. Τὸ δικαίωμα αὐτὸ περιλαμβάνει καὶ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ νὰ ἀλλάξῃ θρήσκευμα ἢ πίστιν, τὴν ἐλευθερίαν τοῦ νὰ ἐκδηλώσῃ τὸ θρήσκευμά του ἢ τὴν πίστιν του εἴτε μόνος εἴτε μαζὶ μετ' ἄλλους, δημοσίᾳ ἢ καὶ κ. τ. ἴδιαν, διδάσκοντας, ἀσκώντας, λατρεύοντας καὶ τηρώντας τὸ θρήσκευμά του ἢ τὴν πίστιν του». Τὸ ὅσον ἄρθρον λέγει: «Κανεὶς δὲν θὰ ὑποβάλλεται σὲ μαρτύρια ἢ σὲ μεταχείρισιν καὶ τιμωρίας ὡμίας, ἀπανθρώπους ἢ ἐξευτελιστικάς. Τὸ δὲ 20ὸν ἄρθρον λέγει «Σὲ κανένα δὲν μπορεῖ νὰ ἐπιβληθῇ ἡ ὑποχρέωσις νὰ ἀνήκῃ σὲ μίαν οἰονδήποτε ἑνωσιν». Καὶ ὅμως ὅπως λέγει καὶ ὁ Γαλλικός, ἡ Ἑλλάς ἀτιμάζει τὴν ὑπογραφὴν τῆς συνεχίζουσα τῶς θρησκευτικῶν διωγμῶν κατὰ τῶν παλαιοημερολογιτῶν, βασανίζουσα καὶ ἐξευτελίζουσα τοὺς κληρικούς των καὶ διὰ τῆς βίας ἐπιβάλλουσα ὅπως ἀνήκουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, ἐκ τῆς ὁποίας οὗτοι ἀπὸ τοῦ 1924 ἀπεμακρύνθησαν, διότι αὐτὴ ἐξέφυγεν ἐκ τοῦ περιθωρίου καὶ θριγγοῦ τῶν Κανόνων καὶ Παραδόσεων τῆς Ὀρθοδοξίας.

Λέγει ὁ δογματολόγος Χ. Ἀνδρουτσός, εἰς τὸ σύγγραμμά του «Ἐκκλησία καὶ πολιτεία» σελίς 79 ὅτι «Ἡ πρόκλησις θρησκευτικῶν διωγμῶν καὶ μισαλλοδοξίας καὶ ἡ καταφυγὴ εἰς τὸ κκοῦτον τοῦ χωροφύλακος πᾶν ἄλλο ἢ προασπίζει καὶ ἐμπεδώνει τὸ ἠθικὸν κῆρος τῆς Ἐκκλησίας». Οἱ Ἀναγκ. Νόμοι τῆς Δικτατορίας 1363)88 καὶ 1672)39 εἰς τοὺς ὁποίους βασίζονται κακοδικῶς τὰ δικαστήρια, εἰσάγουν λεληθότως τὴν μισαλλοδοξίαν εἰς τὴν ἐκ μακρᾶς παραδόσεως ἀνεξίτητον Ἑλληνικὴν Νομοθεσίαν καὶ δικαιοδοσίαν. Ἄλλως τε διὰ λόγους Ἐκκλησιαστικῆς διαφωνίας ὅπως εἶναι τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα ἀπαγορεύουσιν οἱ ἐκκλησιαστικοὶ κανόνες, οἱ ὁποῖοι ὡς προείπομεν ἔχουν καὶ Συν)τικὴν ἰσχύν, ὁ 9ος τῆς Δ', Οἰκουμένης Συνόδου ὁ 14ος, ὁ 15ος καὶ 115ος τῆς ἐν Κερθαγένῃ Συνόδου, ὅπως οἱ Ὀρθόδοξοι κληρικοὶ μὴ δικάζονται ὑπὸ πολιτικῶν δικαστηρίων, διότι ἐπ' αὐτῶν δικαιοδοσίαν ἔχουν μόνον τὰ Κληρικὰ δικαστήρια. Ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 213)1930 ἀποφάσεώς του ἀπεφάνθη, ὅτι τὸ Σύνταγμα καθιεροῖ τὸ ἀπαράβιαστον τῆς ἐλευθερίας ἐκδηλώσεως τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως, ἐφ'

ἧς ἐρείδεται καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ πρεσβεύειν ἕκαστον οἰονδήποτε προαιρεῖται θρησκείαν καὶ ἐκφράζειν ἑκείνην καὶ ἐλευθέρως τὰς θρησκευτικὰς του πεποιθήσεις». Ἀναγνωρίζει τὸ Σύνταγμα ναι ἢ ὄχι ἐλευθέραν θρησκευτικὴν συνείδησιν; ἐλευθέραν θρησκείαν, ἢ ἀνεξιθρησκείαν; Ἄν καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ τὴν περιορίσῃ νὰ ἐκδηλωθῇ ἐξωτερικῶς διὰ ἰδίων λειτουργῶν καὶ λατρείας καὶ οἱ Νόμοι περὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔχουν ἐφαρμογὴν μόνον ἐπὶ τῶν ἐκουσίων κληρικῶν καὶ μελῶν τῆς καὶ οὐχὶ ἐφ' ἡμῶν, οἵτινες ἐφύγαμεν ἐκ τοῦ κύκλου τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς 10 Μαρτίου 1924 ὅφ' ἧς ἐποχῆς αὕτη ἀπεσχίσθη ἐκ τοῦ κορμοῦ τοῦ συνόλου τῆς Ὀρθοδοξίας. Τὸ ἀτομικὸν Συ)κὸν δικαίωμα τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως ἀποτελεῖ τὴν ὅλην θρησκευτικὴν ἐλευθερίαν. Ἡ ἐλευθερία αὕτη δὲν εἶναι πλήρης ἐὰν μὲ τὸ δικαίωμα τοῦ πιστεύειν, αὕτη δὲν περιέχει ἰδίους ναοὺς καὶ κληρικοὺς παντὸς βαθμοῦ, κοινὴν λατρείαν καὶ διδασκαλίαν καὶ κοινὴν θρησκευτικὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν μελῶν, ἥτοι θείαν Μετάληψιν, Βάπτισμα, Γάμον καὶ ταφὴν τῶν νεκρῶν. Ἡ θρησκευτικὴ ἐλευθερία δὲν εἶναι πλήρης ὅποτε τὰ δικαστήρια κατὰ παραγγελίαν Ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς ὀχυρομένης ὀπισθεν ἀντισυνταγματικῶν Νόμων (δρα βιβλίον δικηγόρου Δημ. Ἀντύπα Ἀσπαραγὰ ἐν Ζόφω σελ. 18 καὶ 19 Ἀθῆναι 1952) διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν Νόμων τῆς, ἐπὶ Ἑλλήνων πολιτῶν οἵτινες δὲν ὑπάγονται ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῆς. Ὅπως τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἔχει ἐφαρμογὴν μόνον ἐπὶ τῶν Χριστιανῶν, τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ Καταστατικὸς Χάρτης τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας ἔχει ἐφαρμογὴν μόνον ἐπὶ τῶν οἰκιοθελῶν μελῶν τῆς. Ὁ Ἀναγκ. Νόμος 1672) 939 καθιερώσει τὴν πολιτικὴν θρησκείαν, ἀπομακρύνεται τῆς θρησκείας τοῦ Χριστοῦ, ὡς τὴν καθώρισεν τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ἐπανέσχεται εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν (Γ. Μουρίκη δικηγόρου τὸ ἀπαράβιαστον τῆς ἐλευθερίας ἐκδηλώσεως τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως Ἀθῆναι 1947 σελ. 32). Τὸ ἄρθρον 58 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 1672)1939 εἶναι τελείως ἀντισυνταγματικὸν πρὸς τὴν προσωπικὴν ἐλευθερίαν τοῦ Ἑλλήνος κληρικοῦ διότι ἀντιστρατεύεται πρὸς τὰ ἄρθρα 3, 4 καὶ 105 τοῦ Συ)τος καὶ ὅπως προκειμένου νὰ μὴ διγῇ τὸ κῆρος τοῦ ἐπιτοπίου Ἐπισκόπου ἐφορμόζεται, ἀσχετῶς ἐὰν ἀντιβαίνει πρὸς τὸ Σύνταγμα, τὸ ὁποῖον διὰ τοὺς καταπατοῦντας αὐτό, διότι τὸ καταπατοῦν αἱ διάφοροι Ἀρχαὶ ἔχει μόνον φιλολογικὴν ὑπαρξιν. Διὰ τοῦ συστήματος τοῦ ἐξαναγκασμοῦ τῶν συνειδήσεων τοῦ Ἀναγκ. Νόμου—1972)1939 ἐπανερχόμεθα εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν ἐποχὴν τῶν 10 μεγάλων ἀντιχριστιανικῶν διωγμῶν κατὰ τοὺς ὁποίους ἐθανατοῦντο οἱ Χριστιανοὶ ὅσοι δὲν ἔθουν εἰς τοὺς ψευδοθεοὺς τοῦ Ὀλύμπου. Ἡ θρησκευτικὴ ἐλευθερία εἶναι τὸ βᾶθρον τοῦ Εὐαγγελίου «Ὁ δὲ τὸ πνεῦμα Κυρίου ἐκεῖ ἐλευθερία». (Β'. Κορινθ. γ'. 17).

(Ἀκολουθεῖ)

ἀνευθύνας συμφωνίας τῷ Α. Ν. 1092)1938
Διευθυντής: Ἀγγελος Ἀντωνόπουλος
Τζωρτζ 6. (πλ. Κανίγγος) — Ἀθῆναι
Υπεύθυνος ὑπογραφῶν: Γεώργιος Σερμπίνης
Θαμιστοκλής 33.—Ἀθῆναι

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΩΝ ΚΛΗΡΙΚΩΝ

Α. Μ. Βασιλέα

Ἐπιτροπὴν Ἐξουσιοδοτήσεως Βουλῆς

Α. Ε. Πρόεδρον Κυβερνήσεως Στρατάρχην κ.

Ἀλεξ. Παπάγον

Ἐξοχωτάτους Ὑπουργοὺς Ἑσωτερικῶν, Δικαιοσύνης, Θρησκευμάτων. Ἐνταῦθα

Κατόδυνοι τὴν ψυχὴν κλῆρος κατώτερος Ἐκκλησίας Παλαισημερολογιῶν ὑποὶ φωνὴν διαμαρτυρίας, Σεπτὸν Ἀνακτα, Σεβαστὴν Κυβέρνησιν παράτασιν ἀντισυνταγματικῶν, ἀντιχριστιανικοῦ διωγμοῦ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν, Ἱεραρχία Κρατούσης Ἐκκλησίας ὑπεύθυνοι ἐνώπιον δικαιοσύνης Θεοῦ καὶ Ποινικῆς Πολιτείας θανάτων τραυματισμῶν αὐτοκτονιστικῶν παρελθούσης Κυριακῆς πολυνέκρου δυστυχίματος Παλαισημερολογιῶν.

Παράνομος καὶ ἀντισυνταγματικὴ ἐπιμονὴ Ἀρχιεπισκόπου Ἱεραρχίας καταστρατήγησιν στοιχειωδῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων ἐλευθερίας Θρησκευτικῆς συνειδήσεως Ἑλλήνων πολιτῶν δημιουργεῖ ἐκρηκτικὸν κατὰστασιν.

Ἐκλιπαροῦμεν ἀναστείλατε ἀνελεύθερα διωκτικὰ μέτρα ἐκθέτοντα κίνδυνον ζωῆς εὐσεβῶν Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν στιγματίζοντα πολιτισμὸν Πατριδός.

Εὐπειθέστατοι

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ Ἐκκλησίας
Παλαισημερολογιῶν

Ἡ ἀγανάκτησις διὰ τὴν κατὰπτωσιν

Ὁ μαχητικὸς ἱερεὺς τοῦ Ἀγῶνος μας Μιχαὴλ Σαβδόπουλος ἐξετάσας δριμύτατον κατηγορητήριον, ἐναντίον τοῦ ἡθικοῦ στίγματος τῶν καλλιτεσίων. Τὸν συγκαίρομεν διὰ τὸν ζῆλον του. Τὸ μέτωπον ἐναντίον τοῦ ἐπικινδύνου αὐτοῦ ἐχθροῦ τῆς φυλῆς μας πρέπει γὰρ νὰ πανελλήνιον, προτοῦ θρηνησώμεν ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς Βαβυλώνης.

ΠΡΟΣΟΧΗ!....

Εἰς τὸ νέον περισπούδαστον ἔργον τοῦ «Κρίσεις ἐπὶ τῆς σημερινῆς καταστάσεως τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ Κοινωνίας» ἐκ σελ. 86 ὁ ἀκάματος Μακαρ. Πρόεδρος τῆς Ἐκκλησίας τῶν γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν Πρ. Φλωρίνης Κύριος Χρυσόστομος ἀφιερώνει 45 σελίδας σχολιάζει ἐμπειριστικῶς τὸ σεισμικὸν ἄρθρον «Ἐκκλησία, Κανόνες, Ἡθικὴ» τοῦ Τιβερίου Γράκχου (δικηγόρου Δημ. Χ. Ἀντύπα). Εἶναι ἀπαραίτητον νὰ μελετηθῇ τὸ ἔργον τοῦτο τοῦ Ἀγίου Προέδρου. Τὸ ἐν λόγῳ ἄρθρον τοῦ ἐγκρίτου νομομαθοῦς, ἐμπνευσμένου θεολόγου καὶ ἡρωικοῦ ἀγωνιστοῦ κ. Δημ. Χ. Ἀντύπα «Καταλυθῆτω ἡ Βαβυλὼν». Τὰ ἐναπομένοντα ὀλίγα ἀντίτυπα τοῦ ἔργου «Ἀστραπαὶ ἐν ζόφῳ» εὐρίσκονται παρὰ τῷ συγγράφῃ κ. Ἀντύπα (ὁδὸς Ἐμμ. Μπενάκη 48 τηλεφ. 36031) καὶ ἐν τοῖς γραφείοις ἡμῶν.

Ἡ Δραστηριότης τοῦ Α. Σ.
τῆς Η.Θ.Ε.Ο.Κ.

Με δραστηριότητα καὶ ἐνθουσιασμὸν ἐργάζεται τὸ Α. Σ. διὰ τὴν προώθησιν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος διὰ παραστάσεων, διαμαρτυριῶν, ἐντόνων διαβημάτων καὶ ἐν γένει διὰ παντὸς μέσου διατηρεῖ ἄσβεστον τὴν φλόγα τοῦ ἀγῶνος.

Ἀντιπροσωπεῖα τοῦ Α. Σ. ἐπεσκέφθη τὰς οἰκογενεῖας θυμάτων.

Ὁ Ἅγιος Πρόεδρος πλησίον τῶν τραυματιῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν τῶν θυμάτων τοῦ δυστυχήματος

Ὁ Πανιερώτατος ἡγὴς μας, συνοδευόμενος καὶ ἀπὸ τοῦ Λευθύντου τοῦ Περιοδικοῦ μας κ. Ἀντωνοπούλου ἐπεσκέφθη εἰς Χαλκίδα τοὺς τραυματίας, τοὺς νοσηλευμένους εἰς τὸ Δημ. Νοσοκομεῖον τῆς πόλεως, Μελατινὴν Ἑμμανουήλ, Ἀρετὴν Γλυμῆ, Εὐπραξία Τσικνιάδοπούλου, Ελένην Γεωργίου.

Ἐπίσης συνοδευόμενος ἀπὸ τοῦ ἀρχidiaκόνου του Σπυριδῶνος Ἐρμογένους ἐπεσκέφθη εἰς Ἀθήνας τοὺς νοσηλευμένους εἰς Κλινικὴν «Μαρκάκη» Φλόρα Τραγοπούλου, Εὐαγγελία Στραντζίκη, Χρυσούλα Ἰσαρη καὶ Σεβαστὴ Δέδε.

Ἐν συνεχείᾳ μετέβη καὶ συνελυπήθη τὰς οἰκογενεῖας τῶν θυμάτων.

Χαρακτηριστικὴ ἐπῆρε ἡ διαβεβαίωσις τῶν τραυματιῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν τῶν θυμάτων, ὅτι τὸ δυστύχημα θὰ ἀναπτύξῃ τὴν μαχητικὴν τοῖς δραστηριότητα

Αἱ Μυροφόροι τῆς ἀγάπης πλησίον τῆς κλίνης τῶν ασθενῶν καὶ τῶν οἰκτῶν τῶν ἡρώων νεκρῶν

Ὅλους μᾶς συνεπύησε τὸ δυστύχημα καὶ ὅλων αἱ σκέψεις εὐρέθησαν πλησίον τῶν θυμάτων. Μερικαὶ ὁμῶς ἀδελφαὶ διεκρίθησαν διὰ τὸν ὑπερβάλλοντα ζῆλον. Οὕτω ἡ ἀκούρατος κ. Μ. Παπαμακαρίου, συνοδευομένη ἀπὸ τὴν λατρὸν κ. Ἀννὰν Δέκκαν, ἐπεσκέφθη τοὺς τραυματίας καὶ τοὺς ἀνακούφισε. Συμπληρικὸν ἐνδιαφέρον ἐπέδειξε καὶ ὁ λατρὸς κ. Π. Κ. καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀδελφοί.

Ἀδελφὰ καὶ τιμὴ παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθόν.

Ἱδρυσις Νέου Σωματεῖου εἰς Ἀράμια

Ὁ ζῆλος καὶ ἡ εὐσέβεια τῶν ἀδελφῶν τῆς Ἀράμιας ἐθανατοθύγησε καὶ πάλιν. Ἐπέτυχε τὴν δημιουργίαν καὶ ἀναγνώρισιν Σωματεῖου ἀπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Θρησκευτικὴ καὶ Ἑθνικὴ Ὁρθόδοξος Κοινωνία Παλαισημερολογιῶν Ἀράμιας». Τὸ πρῶτον Ἱδρυτικὸν Συμβούλιον ἀποτελεῖται ἐκ τῶν: 1) Ἀγνοσίου Πλιάδη προέδρου 2) Στυλιανοῦ Δαζαρίδη ἀντὶδρου 3) Ἰωάννου Παπανικολαΐδου Γεν. Γραμματέως 4) Στυλιανὸν Καρανταῖδην ταμίον 5) Χρήστου Καραμηχανλίδην Ἐφόρον 6) Ἰσαὰκ Ἀποστολίδην καὶ 7) Χαρολάμπη Γεωργιάδην ὡς μελῶν. Τὸς συγκαίρομεν ἐλπίζοντες, ὅτι ἐν ἀδελφικῇ συνεργασίᾳ μετὰ τοὺς ἄλλους παράγοντας τοῦ ἀγῶνος μας θὰ συμβάλλουν εἰς τὴν Νίκην τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς Ἐλευθερίας τῆς Σκέψεως.

Ἐκκλησιᾶς πρὸς ἅπαντας τοὺς ἀδελφοὺς

Αἱ ἀνάγκαι τὰς ὁποίας ἀντιμετωπίζει ὁ ἱερεὺς ἡμῶν ἀγῶν εἶναι πικταί. Ὁ ἀγῶν τῶν Ἀθηνῶν εἶναι καὶ Πανελλήνιος. Ἐπομένως ποιούμεθα ἑκκλησίαν πρὸς τὴν εὐσέβειαν καὶ τὸν ζῆλον τοῦ Πανελληνίου Μετώπου τοῦ ἁγίου, νὰ σπεύσουν διὰ ἐξόφλησιν παλαιῶν χρεῶν, τῶν ἡμερολογιῶν ἐφημερίδων κ.λ.π. Ἐμπροσθέντως συμβάλωσιν κατὰ τὸ δυνατόν καὶ διὰ προαιρετικῶν συνδρομῶν. Ἄν ἐπαιτούμεν τοιζόμεν καθήκοντα καὶ ἀδελφικάς υποχρεώσεις.

Συμβολαὶ Παραρτημάτων καὶ ἀδελφῶν

Θεωροῦμεν ὑποχρεῶσιν μας νὰ εὐχαριστήσωμεν:

1) Τὸ Παραρτήμα Χαλκίδος διὰ τὴν τακτικὴν κατὰ μῆνα συνδρομὴν τῶν 200.000

2) Τὸν ἀδελφὸν Ι. Σ. Μποκουβάλα—Ραζάνην διὰ τὴν μίαν τοῦ Ἀγ. Προέδρου εἰσφορὰν εἰς 100.000.

3) Τὸν ἀγνωστον ἀδελφὸν ἐκ Κορίνθου διὰ τὴν εἰς 150.000 εἰσφορὰν του καὶ ὅλους, ὅσοι εἴτε ἐκ τοῦ ὑστερήματος εἴτε ἐκ τοῦ περισσεύματος ἐπισχῶσιν τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα.